

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720201810
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8720201810.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., zastúpeného Mgr. Adriánom Bobkom, advokátom so sídlom AK Námestie sv. Egídia 78, 058 01 Poprad, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D., zastúpenému: JUDr. Mariánom Kollárom, advokátom so sídlom Mnoheľova 22, 058 01 Poprad, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.287,77 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 19C/23/2020-263 zo dňa 29.11.2024, takto

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok vo výroku II. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:
„I. Súd návrh na prerušenie konania z a m i e t a.
II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na 100 % náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia o trovách konania súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci nezistil také výnimočné okolnosti, ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by o trovách konania nerozhodoval v zmysle zásady úspechu v konaní, teda pre ktoré by úspešnému žalovanému trovy konania nepriznal. Prisvedčil žalovanému, že keby žalobca bol pred započatím rekonštrukčných prác na dome v podielovom spoluvlastníctve strán sporu postupoval zákonným spôsobom, toto súdne konanie by sa nemuselo uskutočniť. A aj keby žalovaný odmietal podieľať sa na opravách domu, ktoré v konaní boli vyhodnotené nie ako nevyhnutné, mal žalobca ďalšie zákonné možnosti, ako opravy realizovať. V konečnom dôsledku je väčšinovým spoluvlastníkom tejto nehnuteľnosti. Žalobca ale, ako bolo v konaní preukázané, žalovaného žiadnym spôsobom o zamýšľaných opravách ani len neinformoval, tiež napr. že nefunkčnosť kotla bola spôsobená jeho pričinením a rovnako aj to, že práce (podľa neho nevyhnutné) vykonával len v tej časti nehnuteľnosti, ktorú obýva on sám. Podľa názoru súdu neprimeranou tvrdosťou by bolo práve, za danej situácie, nepriznanie trov konania žalovanému, ktoré musel vynaložiť na úspešné bránenie svojho práva. Vzhľadom na vyššie uvedené, ani skutočnosť, že žalobca je 12 rokov dôchodcom, nemôže byť dôvodom na aplikáciu § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len ako „CSP“).

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nevyplýva, ako súd skúmal dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania, pre indikovaný príbuzenský vzťah podielových spoluvlastníkov. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nehodnotil žalobcom uvádzané okolnosti danej veci a ostatné okolnosti na strane žalobcu, na ktoré v konaní poukazoval, a

ktoré vyplývajú z obsahu súdneho spisu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na okolnosti danej veci vyplývajúce zo samotného nároku, ktorým je náhrada investícií žalobcu do opráv spoločnej nehnuteľnosti, ktoré boli v konaní preukázané, a ktoré vykonanie nespochybňuje súd prvej inštancie, pričom tieto investície žalobcu do spoločnej nehnuteľnosti boli vykonané aj v prospech žalovaného, keďže sa týmito investíciami žalobcu a to opravou zlepšil technický stav a zvýšila hodnota spoločnej nehnuteľností, a teda aj majetok samotného žalovaného, na ktoré zveľadenie aj svojho majetku žalovaný neprispel žiadnym spôsobom, a to ani finančne a ani svojou fyzickou výpomocou.

Žalobca zdôraznil, že súd žalobný nárok nepriznal len z dôvodu, že tento nárok žalobcovi vznikne žalobcovi až pri zrušení a vyporiadaní podielového vlastníctva. Pričom ide o právny názor súdu, avšak skutkové okolnosti svedčia opodstatnenosti žalobného nároku. Žalovaný sa dlhodobo nezaujíma a nestará o technický stav spoločnej nehnuteľností, a dokonca ani len neprispieva na prevádzku spoločnej nehnuteľností, a to na úhradu elektriny, vodného, stočného v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca sa musí týchto plnení domáhať súdnou cestou o čom svedčia viaceré súdne konania, kde sa tieto nároky úspešne uplatňovali (napr. konania na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 18C/47/2023, 9C/32/2021, a 12C/91/2016). Len pre úplnosť uviedol, že žalovaný viac než 20 rokov sústavne obýva rodinný dom, pričom cez verejný vodovod odoberá pitnú vodu a rovnako aj odoberá elektrinu, za ktoré plnenia platí až na základe rozsudkov súdov. Žalovaný si ani napriek výzvam žalobcu tieto uhradzovacie povinnosti neplní dobrovoľne a to dlhodobo. Pričom tieto plnenia musí hradiť ich dodávateľom žalobca a následne tieto plnenia cestou súdu vymáhať, čo ho finančne ako dôchodcu veľmi zaťažuje, a napriek tomu podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie má ešte znášať aj trovy tohto konania.

Ďalej žalobca namietal, že prvej inštancie len nedbalo prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu. V predmetnom konaní je žalovaný v produktívnom veku, ktorému nepriznanie trov konania nijako nezasiahne do jeho finančných záležitostí, keďže plnenia za ich spoločný rodinný dom uhradza jeho brat a to žalobca. Naproti tomu žalobca má XX rokov, a 12 rokov je dôchodca, teda poberateľom len starobného dôchodku, žije v nehnuteľnosti, ktorá chátra, a ktorú je nevyhnutné opravovať, aby sa dalo aj naďalej v nej bývať, čo bolo zrejme súdu prvej inštancie obhliadkou rodinného domu, pričom ako už vyššie uviedol, ide o spoločnú nehnuteľnosť, do ktorej žalovaný dlhodobo odmieta investovať a prispievať na jej prevádzku. Súd prvej inštancie len veľmi formálne vyhodnotil pomery žalobcu, a to, že je dôchodca, pričom túto skutočnosť vôbec ďalej neskúmal a nehodnotil.

Žalobca poukazuje na vyššie uvedené okolnosti prejednávanej veci, ako aj na okolnosti strán sporu, indikovaný príbuzenský vzťah podielových spoluvlastníkov, považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v otázke náhrady trov konania za nepreskúmateľné a nepresvedčivé, nezohľadňujúce požiadavku presvedčivosti upravenú ustanovením § 220 CSP.

Vzhľadom na uvedené, žalobca navrhol, aby odvolací súd, rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému sa právo na náhradu trov konania nepriznáva príp. pri zistení dôvodov uvedených v ust. § 389 CSP aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalobcu podal vyjadrenie žalovaný. Poukázal na to, že žalobca ničím nešpecifikoval a žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázal, v čom súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi ako procesnej strane uskutočniť jeho procesné právo, aby došlo k naplneniu zásad spravodlivého procesu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil princíp rovnosti zbraní, lebo by použitie ustanovenia § 257 CSP bolo zjavne nespravodlivé voči jeho osobe ako žalovanej strane, ak by bol takýmto rozhodnutím súdu prinútený znášať v celom rozsahu všetky trovy konania zavinené predchádzajúcim neobvyklým a nezákonným postupom žalobcu v rozpore s ustanovením § 139 Občianskeho zákonníka. Bolo objektívne preukázané už v samotnom konaní o zaplatenie 3.287,77 eura, že zo strany žalobcu nešlo o nevyhnutné opravy, uskutočnené stavebné práce neboli v celom rozsahu hospodárne a bolo preukázané, že nefunkčnosť kotla ústredného kúrenia a samotných radiátorov ústredného kúrenia boli zavinené žalobcom, ktorý v zimnom období nevykuroval svoju časť rodinného domu, v dôsledku čoho došlo k zamrznutiu vody v ústrednom kúrení a tým aj k poškodeniu kotla.

Zdôraznil, že opomenutie zaslania výzvy žalobcu na vykonanie uvedených opráv a stavebných úprav znemožnili žalovanému ako podielovému spoluvlastníkovi podieľať sa na výbere zhotoviteľov. Neoznámenie termínu vykonávania stavebných prác, znemožnenie osobného výkonu žalovaného týchto stavebných prác, znemožnenie účasti pri odovzdávaní vykonaných stavebných prác, posudzovania súpisu vykonaných stavebných prác a vylúčenia zo samotného rozhodovania o celom tomto procese bolo objektívne vyhodnotené ako porušenie oprávnení druhého spoločníka na spolurozhodovanie o záležitostiach spoločnej nehnuteľnosti. Takýto postup žalobcu nemohli rešpektovať súdy ako uplatnenie

riadneho nároku na súde voči druhému podielovému spoluvlastníkovi ako procesnej strane a preto žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. (R 24/1964).

Podľa žalovaného žalobca po vrátení veci odvolacím súdom nepreukázal existenciu dôvodov osobitného zreteľa, čo bolo jeho povinnosťou v zmysle § 153 CSP určujúcej koncentráciu konania. V rámci kontradiktórnosti tohto konania však túto povinnosť žalobca žiadnym spôsobom nesplnil, aby mohol súd objektívne posúdiť neprimeranú tvrdosť voči stranám sporu, vyhodnotiť podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, vyhodnotiť povahu a okolnosti sporu, zaoberať sa zložitou danou právnej problematiky sporu, posúdiť osobné a majetkové pomery strán sporu a nízky príjem strán sporu. Túto svoju možnosť žalobca žiadnym spôsobom nevyužil a nepredložil súdu prvej inštancie žiadny dôkaz a ani ich nepredniesol na pojednávaní vytyčenom dňa 30.10.2024, lebo všeobecné nekonkrétne okolnosti uvedené právnym zástupcom nemajú žiadne právne opodstatnenie. Naopak, súd prvej inštancie akceptoval skutočnosti prednesené žalovaným na aplikáciu ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

Žalovaný absolútne nesúhlasil s námietkami žalobcu, že sa odmietal spolupodieľať na investíciách do spoločnej nehnuteľnosti, ak mu nebola daná možnosť zo strany žalobcu v zmysle riadnej písomnej komunikácie. Naopak, prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal žalobcovi návrh zmluvy o úprave práv a povinností k spoločným nehnuteľnostiam dňa 03.10.2023, na ktoré žalobca žiadnym spôsobom nereagoval a odmietol uzavrieť zmluvu o úprave práv a povinností k spoločnej nehnuteľnosti. Žalobca odmieta uskutočniť stavebné úpravy, v zmysle ktorých by došlo k inštalácii samostatných elektrických meračov na časť rodinného domu užívaného žalobcom a na prístavbu užívanú mojhou osobou. Podobne odignoroval aj montáž samostatných meračov spotrebovanej vody, čím by sa vylúčili akékoľvek spory ohľadne spotreby týchto médií.

Napokon žalovaný zásadne nesúhlasil s konštatovaním žalobcu, že rozsudok súdu o zaviazaní žalobcu na náhradu trov konania je arbitrárny, lebo v celom rozsahu len potvrdzuje meritórne rozhodnutie vo veci samej, v ktorom tak okresný, ako aj krajský súd jednoznačne potvrdili nezákonnosť postupu žalobcu a nedôvodnosť uplatneného žalovaného nároku. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/41/2020-359 zo dňa 15.12.2020, ktorým nevyhovelo podanému odvolaniu žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 12C/248/2013-332 zo dňa 16.07.2020 vo výrokoch IV. a V. týkajúcich sa priznaniu 100% trov konania žalobcovi voči žalovanému, ktorý zavinil toto konanie a nebol v konaní úspešný.

Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako zákonný a vecne správny. Zároveň navrhol priznať trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutom výroku II. o trovách konania, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania. Keďže výrok I. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nebol odvolaním napadnutý, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

12. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

13. V prejednávanej spore sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3.287,77 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Tvrdil, že investoval do nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve strán sporu z vlastných finančných prostriedkov za účelom jej rekonštrukcie, v dôsledku čoho došlo k zvýšeniu jej trhovej hodnoty, pričom žalovaný sa na úkon žalobcu obohatil tým, že neprispel na náklady spojené s rekonštrukciou tejto nehnuteľnosti.

O podanej žalobe rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 19C/23/2020-182 zo dňa 22.06.2023 tak, že I. výrokom žalobu zamietol a II. výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania voči žalobcovi. Na základe podaného odvolania žalobcom odvolací súd rozsudkom sp.zn. 20Co/62/2023-210 zo dňa 27.06.2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vo svojom rozsudku v súvislosti s napadnutým výrokom o náhrade trov konania konštatoval nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie opomenul ex offio skúmať dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania, pre indikovaný príbuzenský vzťah podielových spoluvlastníkov, preto jeho rozhodnutie v otázke náhrady trov konania je nepreskúmateľné a nepresvedčivé, nezohľadňujúce požiadavku presvedčivosti upravenú ustanovením § 220 CSP.

14. Tak ako už bolo uvedené podľa ust. § 257 CSP môže súd výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter.

15. Súdna prax zdôraznila to, že pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 CSP treba prihliadať v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých strán sporu, a treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany sporu. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán sporu v priebehu konania a pod.

16. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa po vrátení veci odvolacím súdom v rozsahu trov konania zaoberal dôvodnosťou aplikácie § 257 CSP na prejednávaný spor, pričom nezistil také výnimočné okolnosti, ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by o trovách konania nerozhodoval v zmysle zásady úspechu v konaní, teda pre ktoré by úspešnému žalovanému trovy konania nepriznal. Svoj záver podložil len okolnosťami vzniku sporu, keď prisvedčil úspešnej obrane žalovanému, že žalobca svojím postupom v súvislosti s rekonštrukciou domu v podstate „zavinil“ existenciu tohto súdneho konania.

17. Odvolací súd považuje za relevantné, že súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti použitia § 257 CSP v tomto konaní obmedzil svoje skúmanie iba na okolnosti vzniku sporu medzi stranami, pričom sa napriek pokynu odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení z 27.06.2024 vonkoncom nevysporiadal s príbuzenským vzťahom podielových spoluvlastníkov ako možným dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Právny názor odvolacieho súdu je záväzný pre súd prvej inštancie a vzťahuje sa rovnako na otázky hmotného i procesného práva. Ide o tzv. inštančnú alebo kasačnú záväznosť, ktorá v žiadnom prípade neznamená zásah do nezávislosti sudcu, definovanej v čl. 144 ods. 1 Ústavy SR.

18. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.03.2015, sp.zn. II. ÚS 158/2015, uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 59/2015: „Právna úprava nevylučuje vidieť dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 OSP (pozn. teraz ust. § 257 CSP) aj vo vzájomných vzťahoch medzi účastníkmi či ich príbuzenským pomere. Vzájomné vzťahy medzi účastníkmi konania a ich príbuzenský pomer možno kvalifikovať ako dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 OSP.“

19. Odvolací súd taktiež konštatuje, že súd prvej inštancie pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP sa nevyporiadal s osobnými, majetkovými, zárobkovými a inými pomermi strán sporu. Súd prvej inštancie obmedzil svoje závery v tomto smere len na jednoduché konštatovanie, že ani skutočnosť, že žalobca je 12 rokov dôchodcom, nemôže byť dôvodom na aplikáciu § 257 CSP. Aplikácia prax považuje pritom nepriaznivú sociálnu situáciu strany sporu za relevantnú na účely aplikácie § 257 CSP. Ani predmetnú vec nemožno vylúčiť z aplikácie uvedeného zmierňujúceho ustanovenia.

20. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov; nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces, táto vada zakladá prípustnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

21. Pokiaľ je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s vyššie uvedenými skutočnosťami ako s potenciálnymi dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

22. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

23. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne rozhodnúť o trovách konania s tým, že opätovne posúdi, či v tejto veci existujú relevantné skutočnosti týkajúce sa prejednáwanej veci, ako aj strán sporu, ktoré odôvodňujú aplikáciu ust. § 257 CSP vo vyššie uvedených intenciách rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé.

Odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie, že žalobca dňa 08.10.2024 podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, preto sa odvolací súd opodstatnene domnieva, že súd záležitosť strán sporu v otázke trov konania prioritne vyrieši v súlade s pokynom odvolacieho súdu.

24. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP)

25. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).